

Думата абла се употрѣбѣва отъ мѣстното помашко (българо-мохамеданско) население и въ смисълъ на кака.

По дървенъ мостъ минаваме на дѣсния брѣгъ на съединената рѣка, която оттукъ до банитѣ се нарича Банска, по-долу — Стара, а въ красивия проломъ къмъ Тракийската низина — Елли дере. Последното наименование отъ едни се тълкува като петдесетъ потока, а отъ други се превежда Вѣтринъ долъ, както е наречено и селото при устието на пролома: отъ Елли дере то бѣ преименувано на Вѣтринъ долъ.

Като се мине моста на съединенитѣ рѣки, прескача се или прегазва, споредъ случая, рѣката Лепеница и се поема пжтя право по рѣта, що се спуска чакъ отъ Сютка между дветѣ рѣки-две сестри. Пжтьтъ нагоре се нарича Къркулицитѣ или Кривулицитѣ, поради неспирното кривуличене на пжтя по стръмния спусъкъ. Като се повърви 10—15 минути, отъ упоритата стръмнина се преминава въ по-слабъ наклонъ по гладкия, тревистъ и залесенъ грѣбъ на дългия ридъ. Колкото излитате понагоре, толкова близкитѣ и далечни картини ставатъ по-разнообразни и по-пленителни. На мѣста пжтеката заприличва на сжщинска градинска алея, просѣчена всрѣдъ сочни борови гори. А истинска красота на девственитѣ гори сж тревиститѣ поляни — моравитѣ, каквито по тукашния ни пжть се често срѣщатъ.

Настойчивата и еднообразна пѣсенъ на подранилата кукувица ни напомня за настѣпилата пролѣтъ, макаръ че околнитѣ планински вѣнци още лежатъ подъ дълбоки снѣгове. И често пжти се спираме и обръщаме на вси страни и то не отъ умора, каквато още не чувствуваме, а само отъ желание да се полюбуваме на ненагледнитѣ картини, що се разстилатъ въ западния полукржгъ на небосвода.

Най-близко до насъ е северо-западното ребро на Доспатската планина, западната издѣнка на без-